

Max Adriaans

Rimram

© 2014 – Max Adriaans & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16 – 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Toni Mulder, Mulder-Van Meurs
Vormgeving: theSWitch

NUR 330
ISBN 798 94 6001 267 9
D/2014/11.767/215
e-boek ISBN 978 94 6001 268 6

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Zoals gewoonlijk, mijnheer Timmer?’

‘Zoals gewoonlijk, Pierre.’

De kapper doopte zijn zeepkwast in de kom met scheerschuim.

‘Alles kits achter de rits?’

‘Ach, mijn beste.’

Terwijl de kapper de wangen, keel en kin van Vergilius Timmer begon in te zepen, wachtte hij geduldig op wat komen zou. De hoofdinspecteur was bijna een halve eeuw een vaste klant, eerst van grootvader, daarna van vader en sinds een jaar of vijf van hem. Daardoor wist hij dat Timmer hem zo meteen met veel gezucht en gesteun zou vertellen dat hij zich niet in zijn sas voelde. Altijd haperde er wel iets. Hij had ruzie met zijn vrouw, of hij was met zijn linkerbeen uit bed gestapt, of zijn brigadier hing hem zijn keel uit, of zijn favoriete voetbalclub had verloren, of zijn huisarts had hem gesmeekt geen koffie meer te drinken, of hij was door zijn commissaris op de vingers getikt, of een door hem gekliste serieverkrachter was door een procedurefout aan zijn gerechte straf ontsnapt.

Toch vond Pierre het allesbehalve erg om naar de zorgen van de klanten te luisteren. ‘We zijn er niet alleen om te scheeren en te knippen,’ had zijn vader gewaarschuwd toen zijn zoon zijn diploma van de kappersschool had ingelijst en boven het kasregister had opgehangen. ‘We zijn ook therapeuten. De klanten luchten vrijelijk hun hart bij ons, zodat ze dat hart

thuis of op hun werk op slot kunnen laten. Als je die ontboezemingen liever niet wilt horen, zoek je beter een andere baan.'

De kapper tikte met een wijsvinger een toefje schuim weg van de neus van Timmer. Hij vond het een hele eer dat zijn klanten hun hart voor hem openden. Een beter bewijs dat ze hun volste vertrouwen in hem stelden kon hij zich niet voorstellen. Hoofdinspecteur Vergilius opende vaak zijn hart: een keer per week denderde hij binnen voor een scheerbeurt, een keer per maand voor een knipbeurt. Gelukkig bleef hij niet lang jammeren. Eens hij lucht aan zijn zorgen had gegeven, ging hij over op de ene na de andere kwinkslag, alsof hij het zichzelf kwalijk nam dat hij zijn persoonlijke problemen op anderen had afgewenteld.

Op den duur waren de meeste van de ontboezemingen van de klanten weliswaar voorspelbaar. Met de hoofdinspecteur was het niet anders. Vandaag was dinsdag. Hij hoefde niet eens te raden welke worm er aan diens hart knaagde.

'Heeft uw ploeg zondag het onderspit moeten delven, mijnheer Timmer?'

Timmer verstopte zijn ergernis onder een diepe zucht. Soms klonk Pierre als een pastoor die de gelovigen vanaf de kansel plechtig bezwoer hun doodzonden op te biechten.

'Je splijt mijn ziel open,' zei hij neerslachtig.

Een gedempt gerinkel van een mobiele telefoon weerklonk onder de kappersschort van Timmer.

'Neemt u niet op, mijnheer Timmer?'

'Ik heb een vrije dag.'

'Misschien is er een moord gepleegd.'

'Er is zondag al een moord gepleegd, Pierre. Een zelfmoord. Mijn ploeg die thuis met nul-vier verliest tegen de

laatste in het klassement. Nog nooit meegemaakt. Ik had door de grond kunnen zakken.'

'Het gaat dus slecht met Beerschot.'

'Als ze niet oppassen, zakken ze.'

Het gerinkel stopte.

'Vorig jaar zijn ze ook gezakt, nietwaar?'

'Jij onthoudt dingen die je niet moet onthouden, Pierre.'

'Ik heb nooit begrepen wat mensen in voetbal zien.'

'Moet je daar van je huisarts geen pillen voor innemen?'

De kapper lachte.

'Mijn grootvader supporterde voor *den Beerschot*, mijnheer Timmer, mijn vader voor *den Antwerp*.'

'Je grootvader was een verstandig man.'

'Tijdens het voetbalseizoen maakte hij elke maandag ruzie met mijn vader. Hij woonde bij ons in. Eén keer zijn ze zelfs met elkaar op de vuist gegaan. Na een derbymatch. Grootvader noch vader wilde toegeven dat het gelijkspel verdiend was. Ik was een jaar of tien. Ik ben ons huis uit gevlucht, ik kon het niet meer aanzien.'

De kapper smet zijn kwast zo driftig in de kom met scheerzeep dat de schuimvlokken tegen de spiegel spatten.

Timmer trok een wenkbrauw op. Zo kende hij Pierre niet. Hopelijk vond die zijn evenwicht terug wanneer hij naar zijn scheermes greep. De brave man verdiende weliswaar enig begrip. Tijdens de lunchpauze in de kantine van de politietoren kregen de supporters van de Mannekens en van de Great Old het ook elke maandag met elkaar aan de stok, en dat terwijl de twee ploegen niet eens in dezelfde afdeling speelden. Voor lieden zoals Pierre die geen zier om voetbal gaven, was dat ongetwijfeld te gek voor woorden.

'Weet je niet dat voetbal de belangrijkste bijzaak in het leven is, Pierre?'

‘Dat kan goed zijn, mijnheer Timmer, maar het is en blijft een bijzaak.’

De kapper knipte zijn mes open en streek met een vinger liefkozend over het lemmet.

Timmer onderdrukte een rilling. Het was nu niet het moment om Pierre uit te leggen waarom het leven zonder bijzaken ondraaglijk zou zijn.

Hoewel het mes soepel over zijn huid schraapte, durfde hij nauwelijks te ademen. Dit was het enige moment waarop hij uit vrije wil zijn leven in de handen van een ander overgaf. Na meer dan dertig jaar bij de recherche was hij het gewend geraakt dat een onverlaat zijn pistool op hem richtte of hem met een mes bedreigde. Maar dat Pierre hem zomaar de keel kon doorsnijden, maakte hem zo zenuwachtig dat hij zich met beide handen aan de armleuningen van de kappersstoel vastklampte, klaar om de arm van de kapper af te weren als het scheermes te dicht langs zijn adamsappel zou glijden.

‘Ziezo, mijnheer Timmer, u bent weer zo goed als nieuw.’

‘Dank je, Pierre,’ zei hij opgelucht.

De telefoon rinkelde opnieuw.

‘Waarom zet u uw telefoon niet af als u toch niet wilt opnemen, mijnheer Timmer?’ De kapper wreef zijn handen kwistig in met lotion en bewerkte met het goedje vervolgens onverschrokken de wangen en kin van Timmer.

‘De mens is in de grond een eenzaam wezen, Pierre. Het is hem een grote troost wanneer hij hoort dat iemand hem nodig heeft.’

De kapper schaterde het uit.

‘Ik begrijp alleen niet waarom de Antwerpse ploegen de handen niet in elkaar slaan,’ zei hij nadat hij zijn tranen met de rug van zijn hand uit zijn ogen had gewist.

‘Je hebt daarnet je dolk al dwars door mijn hart gesto-

ken, jongeman. Waarom woel je nog eens met dat mes in die wonde? Ben jij een sadist?’

De kapper droogde grinnikend zijn handen aan de kappersschort van Timmer af.

‘We zijn de enige wereldstad in Europa zonder ploeg in eerste klasse,’ zei hij. ‘Oostende en Beveren-Waas spelen wel op het hoogste niveau. En die steden zijn in vergelijking met onze metropool niet groter dan een dorp.’

‘Knoop het voor eens en voor altijd in je oren, Pierre. Beerschot en Antwerp zijn aartsvijanden, ze zullen nooit fuseren. Nooit, heb je dat verstaan? Hamas en Hezbollah zullen eerder in de armen van Israël vallen dan dat wij hetzelfde shirt als die prutsers van de Bosuil aantrekken.’

‘In Beveren-Waas en Oostende zijn de aartsvijanden ook een fusie aangegaan.’

‘Voor iemand die van voetbal niets moet hebben, ben je goed op de hoogte, moet ik zeggen.’

‘Ik lees al van jongs af aan elke ochtend De Gazet van Antwerpen, mijnheer Timmer. Goed kort opzij en in de nek, maar bovenop enkel bijknippen?’

Timmer bromde zijn goedkeuring.

‘De burgemeester wil een fusie tot elke prijs,’ zei Pierre terwijl hij zijn kam en schaar in het haar van Timmer zette. ‘Hij heeft het mij afgelopen zaterdag zelf verteld. Op de stoel waar u nu zit.’

‘De burgemeester speelt golf, die mannen weten niet wat topsport is,’ schamperde Timmer. ‘Naar gras dat groeit kijken is spannender dan naar golf kijken.’ Hij kneep zijn billen dicht, alsof hij zo weinig mogelijk in contact wilde komen met de plek waar Pieter Bootsman zijn achterwerk had neergeplant.

‘Hij vindt dat het de hoogste tijd is voor een referendum,’ vervolgde de kapper. ‘Wat Antwerpen kiest, zal Antwerpen

krijgen, zei hij. Hij klonk zelfverzekerd. De supportersrellen van twee weken geleden waren volgens hem de druppel. Een dode, zestig gewonden en twaalf winkels geplunderd, en dat allemaal omdat iemand op Facebook het gerucht had verspreid dat hij leden van het clubbestuur van Antwerp in een restaurant met de vicevoorzitter van Beerschot had gezien.'

'Bootsman is op zijn hoofd gevallen en voort blijven botsen,' sneerde Timmer. 'Voor mijn part mag hij nog tien referenda organiseren. We leven niet in een bananenrepubliek, Pierre. Enfin, toch niet altijd. Over de toekomst van Beerschot en Antwerp wordt niet in het stemhokje maar in de bestuurskamer beslist.'

'Onderschat die man niet, mijnheer Timmer.'

De ogen van Timmer vernauwden. Een referendum, dus. Dat was nieuw. De burgemeester had klaarblijkelijk een ballonnetje willen oplaten. Politici deden dat hier vaker. Coiffeur Pierre was al drie generaties lang een begrip in Antwerpen. Doordat het kapsalon in hartje stad lag, in de schaduw van de Boerentoren om precies te zijn, halverwege tussen het stadhuis en de politietoren, was iedereen die dacht dat hij er in de Koekenstad toe deed er vaste klant. Die klanten praatten graag hun mond voorbij, al was het maar omdat ze zich dan belangrijker voelden dan ze waren. Het kwam Timmer goed uit. Alle roddels en geheimen kwamen hem vroeg of laat ter ore, van elke officiële verklaring vernam hij hier de officieuze versie. Bovendien was Pierre van al zijn informanten de goedkoopste. Voor een knipbeurt vertelde hij zonder schroom wat hij van de top van de zakenwereld en de politiek, van de politie en het bankwezen had gehoord. Pierre roddelde niet: hij bracht gewoon aan het licht wat de mandarijnen wilden dat hij aan het licht bracht.

Timmer beet op zijn bovenlip. De rellen waren een onbe-

grijpelijke reactie op een uit de lucht gegrepen bericht geweest. Het had jaren geduurd voor de politie erin was geslaagd om de hooligans van beide clubs aan banden te leggen. Op de paasdrank een maand geleden had Kranenburg zijn korps nog gefeliciteerd. 'De Antwerpse hooligan bestaat niet meer,' had hij triomfantelijk geroepen. 'We weten dat hij in de grond een bovenste beste kerel is, en dus hebben we hem zo diep mogelijk begraven.' Er had een geforceerd gelach geklonken. Iedere agent wist immers dat de Antwerpse hooligan al tien keer dood was verklaard. Elf keer was hij uit zijn graf herrezen. Voorlopig wist niemand wie van de vier herrieschoppers de zestienjarige jongen de dodelijke messteek had toegediend. Het viertal was aangehouden en in staat van beschuldiging gesteld, twee fans van Beerschot en twee van Antwerp, allemaal leden van de harde supporterskern. Nu ja, supporters. Het was tuig. Opgefokt tuig daarenboven, dat niet eens een aanleiding nodig had om de lont in het kruitvat te steken. Timmer beet nog harder op zijn lip. Hoe zouden die heethoofden reageren als toch zou blijken dat een fusie in de steigers stond? Of als ze vernamen dat een referendum over de toekomst van hun club zou beslissen?

'Hoe gaat het met die nieuwe brigadier van u, mijnheer Timmer? Hebt u hem al kunnen dressereren?'

Voor Timmer kon antwoorden dat Modeste Van Dam elke dag een schop onder zijn achterwerk verdiende, zag hij in de spiegel dat zijn brigadier achter de kapper opdoemde.

'Wat doe jij hier, Van Dam?' vroeg hij nors. 'Je hebt hier niets te zoeken, je knikker glimt feller dan een biljartbal.'

'U moet meekomen, chef. Orders van Kranenburg. Hij heeft u twee keer gebeld, maar toen u niet opnam, is hij uit zijn slof geschoten.'

'Waarom laat hij Donkers niet opdraven? Ik heb vrijaf.'

‘Donkers is vanmorgen in allerijl naar huis gereden. Het water van zijn vrouw is gebroken.’

‘Kan Kranenburg niet wachten tot mijn haar geknipt is?’

Toen Van Dam, als een schooljongen die op roken in het fietshok was betrapt, bedeesd naar de punten van zijn schoenen staarde, begreep Timmer dat hij geen keuze had. Modeste Van Dam was een nagel aan zijn doodkist. Eigenlijk zou hij hem met Mo moeten aanspreken. Hij kreeg die naam echter niet over zijn lippen, daar was de herinnering aan zijn vorige brigadier hem te dierbaar voor. Mohammed Chalabi was vanaf de allereerste dag Mo geweest. Maar Mo maakte nu het mooie weer in Brussel.

‘Goed,’ zuchtte hij. ‘Berg je schaar en kam maar op, Pierre.’

Timmer rukte de kappersschort van zich af en duwde hem in de handen van zijn kapper. Van Dam was en bleef ondanks alles zijn brigadier. Als iemand het recht had om hem een eeuwig verblijf in de heetste braadoven van de hel toe te wensen, was het Vergilius Timmer, niet Karel Kranenburg.

‘Mag ik dat haar in uw oren nog snel wegknippen, mijnheer Timmer?’

‘Haar? In mijn oren?’

Timmer tastte werktuigelijk naar zijn oren. Pierre had gelijk. Even werd het Timmer zwart voor de ogen. Enkel bij oude mannen groeide er haar in de oren. Of eruit, zoals bij hem. Waarom had Irene niets gezegd? Voor hij de lamp op het nachtkastje uitknipte, gaf zijn vrouw hem elke avond een zoen op zijn wang. Waarom was haar dat struikgewas in zijn oor niet opgevallen? Was ze blind? Of durfde ze niet rechtuit te spreken? Vond ze het erg dat ze naast een fossiel lag? Hield ze niet meer van hem?

Buiten voor de kapperszaak hield hij zijn brigadier bij zijn mouw tegen.

‘Wat is er zo dringend dat het niet kan wachten, Van Dam?’

‘Er is een lijk opgevist uit het Kattendijkdok, chef. Een belangrijk lijk, zei de commissaris.’

2

Brigadier Van Dam liet zich op een knie naast de dode man zakken, alsof hij voor diens ziel wilde bidden.

Timmer wendde zijn hoofd af van het vlekkerige, opgezwollen en door meeuwen opengepikte gelaat van de ongelukkige. Dit was dus Egmond Mertens, CEO van Frietland, de grootste producent van verse voorgesneden friet. Afgelopen zaterdag had de Gazet van Antwerpen nog een uitgebreid interview met de succesvolle zakenman gepubliceerd. Zijn bedrijf had de belangrijkste order in zijn geschiedenis in de wacht gesleept: een contract voor de levering van Belgische friet aan de grootste fastfoodketen in India. De aandelen van de firma waren in een week tijd in waarde verdubbeld. Op de foto's poseerde een knappe man van een jaar of veertig. Een man die uitermate goed in zijn vel had gezeten.

Timmer draaide zich om naar de politiearts.

'Hoe lang heeft hij in het water gelegen, Jules?'

'Twee dagen, schat ik zo, hoofdinspecteur.'

'Hier?'

'Onmogelijk te zeggen.'

'Verdronken?'

'Ik kan van hieruit niet in zijn longen kijken.'

'Sporen van geweld?'

'Om de hals lopen paarsrode strepen.'

'Gewurgd, dus.'

'Waarom wacht u niet zoals ieder normaal mens op de autopsie?'

'Zal ik morgenochtend langskomen?'

'Voor belangstellenden staat mijn deur altijd open.'

'Kunt u mij met de hand op uw hart verzekeren dat dit Egmond Mertens is?'

'Ik besef dat een rechercheur met alle mogelijkheden rekening dient te houden. Maar met de naam van deze ongelukkige in zijn hemdskraag geborduurd, zou ik, als ik u was, met redelijke zekerheid durven te stellen dat de eigenaar van dit ongetwijfeld peperdure zijden hemd ook het stoffelijk overschot is.'

Timmer vertrok geen spier. Jules Vriens was de beste gerechtelijke lijkschouwer van het land. Jammer genoeg dacht hij dat hij ook de grappigste was.

Een rukwind deed de golven glinsteren in het zonlicht.

Hij liet zijn ogen over het water dwalen. Tegen de rechterkade van het dok hield de Badboot, het unieke drijvende zwembad, zich verscholen tussen grauwe binnenschepen, aan de linkerkant lagen twee sneeuwwitte salonboten, rank als zwanenhalzen, broederlijk naast elkaar tegen de kade aange-meerd. Wat had de opperbaas van Frietland hier te zoeken? Had hij een feest op een van de schepen bijgewoond? Had iemand hem bij zijn keel gegrepen en vervolgens van het dek geduwd? Of was hij in het water gesukkeld? Egmond Mertens was een fuifnummer. Maar waarom vertoonde zijn hals dan wurgsporen? Was hij voor een spelletje wurgseks naar de havenbuurt afgezakt? Het Schipperskwartier was op loopafstand. Zijn familie had hem in elk geval niet als vermist opgegeven, anders zou Kranenburg onmiddellijk aan de alarmbel hebben getrokken. Het slachtoffer was één van de honderd rijkste Belgen: het onderzoek naar zijn verdwijning zou de hoogste prioriteit hebben gekregen.

Intussen was Van Dam opgestaan.

‘Ik heb zijn zakken nog eens doorzocht, chef,’ zei hij terwijl hij het stof van zijn broek klopte.

‘Zo?’

‘Geen portefeuille, geen telefoon, geen autosleutel, geen huissleutels.’

‘Polshorloge?’

‘Polshorloges zijn voltooid verleden tijd, chef. Iedereen kijkt op zijn mobiele telefoon als hij wil weten hoe laat het is.’

‘Niet iedereen, Van Dam. Enkel armeluizen zoals jij. Egmond Mertens is miljonair, die mannen dragen een Rolex.’

‘Dan is het dus zeker roofmoord, chef, dat kan niet anders.’

Timmer fronste zijn voorhoofd. Zijn brigadier was een nuttige idioot. Telkens als hij met grote stelligheid iets beweerde, was het raadzaam op een ander spoor te focussen.

‘Als de heer Mertens hier niet met de Rolls-Royce van het bedrijf werd afgeleverd, moet hij inderdaad een autosleutel op zak gehad hebben, Van Dam. Laat de straten rond het dok uitkammen. Vergeet de parkeergarages niet. In zijn vrije tijd paradeert de heer Mertens met een Maserati, denk ik. Of met een Aston Martin, dat kan ook, ik ken niets van auto’s.’

Hij zette een voet op een meerpaal. Volgens de propagandisten van het stadsbestuur was dit een bruisende buurt in volle ontwikkeling. Volgens alle anderen was het een wijk die alle grootstedelijke problemen opeenstapelde. De dure torenflats en lofts waren door jonge, dikdoenerige en luidruchtige tweeverdieners ingenomen, in de knusse werkmanswoningen wachtten bejaarden op de klopp op hun deur van geldzuchtige makelaars in onroerend goed, in de krotwoningen, kraakpanden en oude pakhuizen zaten junkies en gelukszoekers uit alle windstreken als sardines in een blik op elkaar gepakt. Roofmoord was zeker niet uitgesloten, het krioelde hier van werkschuwe sloebers die van geen hout pijlen wisten

te maken. Als iemand voor de inhoud van de portefeuille van Egmond Mertens een einde aan diens leven had gemaakt, zou Van Dam de auto niet vinden. Die was dan met zekerheid al ontmanteld of aan een opschepper in Roemenië of Kazakstan verkocht. Toch wilde het er bij hem niet in. Roofmoord? Dacht de moordenaar dat hij de politie te slim af zou zijn?

‘Die mijnheer daar heeft gezegd dat u hier de leiding hebt.’

Een zwaarlijvige man in een wit hemd met korte mouwen en epauletten en met een kepie op zijn hoofd was uit een hut aan de rand van de kade gekomen en waggelde op zijn korte, kromme benen naar Timmer toe, terwijl hij zonder om te zien prikkend met een duim over zijn schouder naar Van Dam wees. Zijn armen waren bedekt met een vacht van zwart krulhaar. Een gorilla, dacht Timmer. Hij slikte zijn afkeer weg. Als Pierre dat oerwoud in zijn oren niet had gesnoeid, zou hij er nu zelf als een mensaap hebben uitgezien.

‘Moet die gast daar nog lang blijven liggen?’ vroeg de man kribbig. ‘De Flandria is de Kattendijksluis uit gevaren. Binnen tien minuten moeten hier tweehonderd schoolkinderen ontschepen. Klein grut. De Vrolijke Madeliefjes, een basisschool uit de Stijfkophoek. Ze hebben een havenrondvaart van drie uur achter de rug. Ze zullen niet te houden zijn.’ Hij gesticuleerde wild naar de aanlegsteiger, alsof hij alvast de paniek en chaos op de kade wilde beschrijven.

De blik van Timmer kwam harder aan dan een tik op de knokkels met een ijzeren liniaal, want de man liet pijnlijk geschrokken zijn armen langs zijn lichaam zakken, alsof hij wachtte op het bevel van de inspecteur om te salueren.

‘Ik doe...doe enkel maar mijn werk, com...commissaris.’

‘Dan zijn we met zijn tweeën, kapitein...’ Timmer greep

naar de naamspeld op de borstzak van de man. ‘Van Peer Lode. Ik heb begrepen dat u de drenkeling hebt gevonden.’

‘Er waren juist twee plezierjachten naar het Willemdok doorgevaaren, commissaris,’ antwoordde de man uiterst beleefd. ‘Eén van de schroeven zal hem naar de oppervlakte gewoeld hebben. Ik ben geen kapitein, commissaris, ik ben een eenvoudige ambtenaar, ik weet nergens van, ik voer enkel de bevelen van mijn superieuren uit.’

Timmer liet de man los en riep naar Vriends.

‘Mag hier alles opgeruimd worden, Jules? De Flandria komt eraan. Met vrolijke madeliefjes aan boord.’

De politiearts stak zijn beide duimen omlaag.

‘Hier is een misdrijf gepleegd,’ zei Timmer tegen de Flandriaman. ‘We moeten eerst elke vierkante centimeter doorzoeken voor we de omgeving vrij kunnen geven.’

De man wong zich de handen.

‘Kunt u uw boot niet in het Willemdok laten aanmeren?’ vroeg Timmer.

‘Dat staat niet in het reglement.’

‘Kunt u het reglement voor deze ene keer niet aanpassen?’

‘Daarvoor moet ik naar mijn directeur bellen.’

‘Bel hem dan in hemelsnaam op, ik hoor het klein gespuis al tot hier krijsen.’

De Flandriaman schommelde naar zijn hut.

Intussen hadden de assistenten van Vriends op diens teken Egmond Mertens in een lijkzak gewikkeld, de zak dichtgeritst en hem op een brancard getild.

‘Onze vriend zal ons zijn overhaaste vertrek beslist niet kwalijk nemen, hoofdinspecteur,’ zei Vriends terwijl hij zich bij Timmer voegde. ‘Hij is ook jong geweest, hij zal geweten hebben dat kinderen zich tijdens een havenrondvaart dodelijk vervelen. De boot zit voortdurend vast in een sluis, en bij de

interessantste havenactiviteiten mag hij niet eens in de buurt komen. Eén jeugdtrauma per dag volstaat voor die bloedjes.’

Er verscheen een flauwe glimlach op de lippen van Timmer. Deze keer verdiende de grap van Vriends een schouderklopje. Een rondvaart van drie uur was inderdaad een marteling, in de eerste plaats voor de schoolbegeleiders. Hopelijk hadden ze aan de verleiding kunnen weerstaan om de ergste wildebrassen overboord te kieperen.

‘Kranenburg heeft gebeld,’ vervolgde Vriends nadat de ambulance was weggereden. ‘Ons lijk heeft voorrang op alle andere lijken. Uw baas klonk geagiteerd. Vreemd, nietwaar, hoofdinspecteur? Dat een mens zelfs in zijn dood nog haast heeft? Als u dus wilt, kunt u straks langslopen.’

‘Van harte dank voor de invitatie, Jules, maar ik moet naar Kranenburg, hij wil me dringend over zijn knie leggen en mij een pak voor mijn billen geven, en daarna zal ik de familie van de overledene op de hoogte moeten brengen, vrees ik. Morgenochtend, zoals afgesproken. Tenzij Egmond Mertens ons iets belangrijks te vertellen heeft, natuurlijk. Bel me dan alsjeblieft meteen op.’

Toen Timmer naar zijn auto liep, zag hij dat zijn brigadier op een meerpaal rustig een sigaret zat te roken. Verstoord keerde hij op zijn passen terug.

‘Heb je de auto van Mertens gevonden, Van Dam?’ riep hij.

Op datzelfde ogenblik hoorde hij de telefoon van de brigadier afgaan.

Van Dam gooide zijn sigaret in het water, plakte de telefoon tegen zijn wang, veerde op en begon met een vuist enthousiast gaten in de lucht te boksen.

‘Wat is er aan de hand, Van Dam? Heb je het hoogste lot gewonnen?’

‘Nog veel beter, chef. Veel, veel beter.’

Terwijl Van Dam de telefoon in zijn broekzak stopte, maakte hij een vreugdedansje.

‘Ben je tot hoofdcommissaris benoemd?’ vroeg Timmer. Hij wist niet of hij waakte of droomde. Van Dam had nooit eerder enig spoor van spontane vrolijkheid vertoond. ‘Ben je vader van een vijfing geworden? Heeft een suikertante jou een fortuin nagelaten? Komaan, kerel, ik heb niet alle tijd van de wereld.’

‘Ik mag niets verklappen,’ zei Van Dam, plotseling tot rust gekomen.

‘Leg je hart open, man. Dit is een bevel.’

‘Als u het goed vindt, chef, speur ik ook de kaaïen achter het Red Star Line museum af naar de auto van Egmond Mertens,’ zei de brigadier kalm, waarna hij zijn chef prompt liet staan waar hij stond.

Timmer voelde zijn bloed wegtrekken uit zijn gezicht. Van Dam had altijd als een schoothondje achter hem aan getripeld. Waarom weigerde hij nu te gehoorzamen? Dit was regelrechte insubordinatie. Het had met zijn politiewerk te maken, dat kon niet anders. Maar wat mocht hij niet verklappen? En van wie mocht hij dat niet? Zijn brigadier had nooit de indruk gegeven dat hij iets te verbergen had, integendeel. Als er iemand was die doorzichtiger was dan glas, was het Van Dam. Nu bleek dat de brigadier een eersteklas gluipeerd was.

3

‘Ja, natuurlijk, excellentie,’ zei Kranenburg onderdanig. ‘Vanzelfsprekend, excellentie.’ Er glom zweet op zijn voorhoofd.

Timmer zat op de stoel voor het bureau van de hoofdcommissaris. Hoewel Kranenburg aan de telefoon had gehangen toen zijn rechercheur op de deur van zijn kantoor klopte, had hij hem met barse stem naar binnen geroepen en hem met een bliksemende blik en een streng gestrekte wijsvinger bevolen plaats te nemen.

Timmer wiste zijn klamme handen aan zijn broek af. Hij beseftte wat hem boven het hoofd hing. Een of andere hoge piet was aan de lijn en joeg Kranenburg de stuipen op het lijf. Las hij hem de les? Dreigde hij met maatregelen? Het vervolg liet zich in elk geval raden. Telkens wanneer de commissaris zich verplicht voelde om naar boven te likken, zou hij straks met genadeloze gretigheid naar onderen trappen.

‘Daar zal ik hoogstpersoonlijk voor zorgen, excellentie,’ zei Kranenburg terwijl hij de bovenste knoop van zijn hemd vergeefs probeerde los te maken. ‘U kunt op uw beide oren slapen. Ik zet er mijn beste rechercheurs op. Ja, natuurlijk houd ik u op de hoogte. Elke dag, zegt u? Vanzelfsprekend. Mijn hartelijke groeten aan uw lieve echtgenote, ik...Hallo? Hallo?’

De commissaris haakte de telefoon in en vouwde zijn handen voor zijn lippen.

‘Dat was de gouverneur. Hij heeft de minister-president aan de lijn gehad. We hebben geen minuut te verliezen. Als